



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem v právní věci žalobce: **P. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2012, č.j. 12343-2/DS/2012/Er, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 8. 2012, č.j. 12343-2/DS/2012/Er, a rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 27. 6. 2012, SPR-8481/12-Krč, sp. zn. SPR-12086/2012-Krč, se z r u š u j í a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Účastníci n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2012, č.j. 12343-2/DS/2012/Er, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 27. 6. 2012, č.j.: SPR-8481/12-Krč, sp. zn. SPR-12086/2012-Krč, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“), jehož se dopustil v příčinné souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. c), zákona o provozu, a toto potvrdil. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,-Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas správní žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

Žalobce vytýkal žalovanému rozhodnutí, že vychází z řady nepřesných údajů. Předně to, že podle něj stál na zakázaném místě v době od 9:40 do cca 10:00 hodin, ačkoliv správným údajem je doba od 9:40 do 9:51 hodin. Se žalovaným se neztotožnil dále v tom, že by stál v místě, pro které by platila svislá dopravní značka zn. B 28 – Zákaz zastavení. Ulice Svatohavelská v Rychnově nad Kněžnou je totiž jednosměrnou ulicí, po jejíž levé straně je několik parkovacích míst a po pravé straně při vjezdu je umístěna svislá dopravní značka zn. B 28 – Zákaz zastavení. Pozastavoval se rovněž nad tvrzením žalovaného, že musel vědět, že se v daném místě nesmí zastavit již z doby, kdy předtím vezl počítač do opravy. To proto, že tehdy stál na vyhrazeném parkovacím místě.

Žalobce dále zdůrazňoval, že je těžce zdravotně postižený od 3. 6. 1971, když se mu stal těžký pracovní úraz, v jehož důsledku přišel čtyři prsty na levé ruce, prakticky celé ruky. Podle žalobce došlo k tomuto úrazu zaviněním jeho tehdejšího zaměstnavatele, n. p. Rašelina Soběslav, nicméně vzdor tomu si nemůže označit své vozidlo značkou O 1 pro vozidlo osoby těžce zdravotně postižené. Přitom je levák. Je proto pro něho složité, nosit těžší břemena, tak jako tomu bylo v daném případě, kdy se vlastně dopustil přestupkového jednání jsa k tomu donucen věkem a zejména zdravotním stavem po pracovním úrazu. Vzhledem k tomu navrhoval žalované rozhodnutí zrušit.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 24. 10. 2012. Shrnul v něm podstatný obsah žaloby a uvedl, že odkazuje na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž se věci podrobně zabýval. Konstatoval, že žalobce zastavil a stál v místě, kde je to zakázáno jak svislou dopravní značkou B28 – „Zákaz zastavení“, tak vodorovným dopravním značením V 12c „Zákaz zastavení“ a dále ve vzdálenosti kratší než 5 m před přechodem pro chodce. Žalobce nesouhlasil s vyřešením přestupku blokovou pokutou strážníkem městské policie, a proto byla na místo přivolána hlídka Policie ČR. Se žalobcem bylo sepsáno oznámení o přestupku, do kterého se vyjádřil. Uvedl, že nezpochybňuje, že stál v místě, kde je to zakázáno. Stál tam ale pouze po dobu nezbytnou pro naložení počítače, který měl v opravě. Dále poukazoval na to, že je tělesně postižen a oznámení podepsal.

K námitkám uvedeným v odvolání žalovaný uvedl, že údaje, které použil v rozhodnutí, jsou obsaženy ve spisovém materiálu a byly řádně zjištěny a zadokumentovány Městskou policií Rychnov nad Kněžnou, Policií ČR a zjištěny v rámci dokazování prvoinstančním správním orgánem, Městským úřadem v Rychnově nad Kněžnou.

K námitce, že žalovaný rozhodoval bez přítomnosti žalobce, žalovaný uvedl, že prvoinstanční správní orgán zjistil skutkový stav úplně a nebylo třeba doplňovat dokazování. Právě proto již nenařizoval nové ústní jednání. Z pořízené fotodokumentace je zcela zřejmé, že v místě, kde stálo vozidlo žalobce, je stání zakázáno jak svislou dopravní značkou B28 – „Zákaz zastavení“, tak vodorovným dopravním značením V 12c – „Zákaz zastavení“. Dále žalobce zastavil a stál s vozidlem ve vzdálenosti kratší než 5 m před přechodem pro chodce (viz fotografie na listu č. 4 a 5 spisového materiálu). Stání na tomto místě bylo zcela jednoznačně zakázáno. Dále z fotodokumentace vyplývá, že před vozidlem obviněného žádné jiné motorové vozidlo zaparkováno nebylo, neboť dále následoval přechod pro chodce a za vozidlem obviněného se nacházela dvě vozidla, ale tato vozidla nestála na místě, kde je to dopravním značením zakázáno a na žádném z nich nebylo dle fotodokumentace připevněno blokovací zařízení (viz foto na CD).

Pokud žalobce uváděl, že je tělesně postižený, tak v době spáchání přestupku nebylo vozidlo opatřeno žádným označením pro vozidlo osoby těžce zdravotně postižené, proto bylo na vozidlo strážníky připevněno blokovací zařízení. Žalobce se sám doznal, že parkoval v místě, kde je to zakázáno. Uvedl, že mu byl přiznán pouze 1. stupeň mimořádných výhod – průkaz TP, se kterým nejsou spojeny výjimky z platnosti ustanovení o parkování zákona o provozu.

Žalovaný uzavřel s tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání, s tím, že výše sankce odráží nutnost zásadní represí donutit přestupce respektovat zákonem stanovené povinnosti řidičů motorových vozidel v silničním provozu. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 29. 10. 2013 jednání. Žalobce při něm setrval na svých dosavadních stanoviscích. Z formálního hlediska nezpochyboval protiprávnost svého jednání, zdůrazňoval však své tělesné postižení a s ním spojené obtíže při zabezpečování svých potřeb, v dané věci potřebu naložit počítač s monitorem do auta. Zmínil, že se do podobné situace dostal již dvakrát, vždy však byla ze strany policejních orgánů řešena uvážlivě. Své osobní situace se nesnaží zneužívat, nicméně v době, kdy potřeboval zajít do opravny, žádné volné parkovací místo v ulici nebylo. K dotazu soudu žalobce uvedl, že když se s počítačem blížil ke svému autu, tak že se na něho zasahující strážník významně

usmíval, nechtěl vyčkat ani chvíle, kdy si odloží monitor do auta a hned po něm vyžadoval doklady. Městští strážníci jej nechtěli vyslechnout ani důvodům zastavení, a proto zavolal hlídku Policie ČR. Od té doby, má-li potřebu zastavit v místě, kde je to dopravní značkou zakázané, dojde si předem o to požádat na městskou policii. Ještě se nestalo, že by mu to nepovolili, a tak vždy žalobce mohl bez problémů odparkovat. Práva na náhradu nákladů řízení pro případ úspěchu ve věci se výslovně vzdal. Žalovaný odkazoval na důvody žalovaného rozhodnutí a rovněž on se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V dané věci nebylo mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobce naplnil formální znaky daného přestupku a on to ani nepopíral. Žalobce však brojil proti nepřiměřenosti sankce za toto jednání v souvislosti se svým zdravotním postižením a šlo tedy o to, zda bylo možno takovou skutečnost v daném případě zohlednit či nikoliv. Prvoinstanční správní orgán k uložené sankci v podstatě uvedl, že žalobce nemá v registru řidičů žádný záznam o porušení zákona o provozu a na základě toho přistoupil k uložení pokuty na spodní hranici zákonného rozpětí spáchaného přestupku. Více k této otázce neuvedl. Žalovaný k výši trestu uvedl následující:

„Druh a výši uložené sankce správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil, přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání, k jeho následkům, okolnostem za kterých byl spáchán, k pohybkům a k osobě pachatele. Jako polehčující okolnost vzal správní orgán skutečnost, že obviněný nemá žádný záznam v kartě řidiče. Sankce pokuty byla uložena na spodní hranici zákonného rozpětí, kdy za projednávaný přestupek se dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) uloží pokuta v rozmezí od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč.

Z výše uvedeného je patrné, že požadavek nezbytného zmocnění k uložení tohoto typu sankce byl v daném případě splněn. Správní orgán nemůže upustit od uložení sankce pokuty. Hmotněprávní zákonná úprava správního trestání (v tomto případě zákon o silničním provozu) upuštění od trestu za daný přestupek vylučuje. Správní orgán byl tedy oprávněn uložit sankci pokuty. Vlastní správní uvážení je proto možné spatřovat v úvaze správního orgánu o výši sankce pokuty. Nutno však poznamenat, že i v této rovině je správní orgán významným způsobem omezen, neboť ust. § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu obsahuje tzv. sankční rozpětí, tj. interval, v němž se může pohybovat ukládaná pokuta, přičemž zákon stanoví horní i spodní hranici výše sankce. V daném případě byla sankce pokuty uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí.“

Krajský soud se s těmito závěry, a to zejména s ohledem na specifika dané věci, neztotožňuje, když žalobce byl uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu. To proto, že žalovaný vycházel z mylného předpokladu, a to, že v přezkoumávaném případě nebylo možno upustit od uložení pokuty. Opak je

přítom pravdou. Od uložení sankcí podle odstavců 4 až 7 zákona o provozu totiž sice nelze upustit, ovšem s jedinou výjimkou, a tou jsou právě pokuty ukládané za přestupky podle odstavce 6 písm. a) zákona o provozu (viz § 125c odst. 8 zákona o provozu). Toto ustanovení se týká právě přestupků podle odstavce 1 písm. k) citovaného zákona, tedy i přestupku, jehož se dopustil žalobce. Z těchto hledisek, možného upuštění od potrestání žalobce (tělesné poškození, lýtost, dluhy žalobce) však žalovaný ani prvoinstanční správní orgán věc žalobce nezkoumali, ačkoliv bylo jejich povinností zjistit všechny rozhodné skutečnosti pro rozhodnutí z úřední povinnosti. Vždyť jde o správní trestání. V důsledku toho jsou ovšem obě rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Vzhledem k tomu musel krajský soud žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (viz § 78 odst. 4 s.ř.s.). Protože stejnými nedostatky trpělo i prvoinstanční správní rozhodnutí, zrušil krajský soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i toto rozhodnutí. V dalším řízení budou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), tedy odstraní vytýkané nedostatky a ve věci bude znovu rozhodnuto.

Výrok o nákladech se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v konečném výsledku řízení úspěch, a proto by měl právo na náhradu nákladů vzniklých mu v souvislosti s podáním žaloby. Tohoto práva se však výslovně vzdal, a proto o nich bylo rozhodnuto tak, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. října 2013

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce